

AJUT A LES PERSONES REFUGIADES. NO A LA GUERRA, NO A L'OTAN

L'OTAN prepara una de les maniobres més grans de la seva història al sud d'Europa (Espanya, Itàlia i Portugal), la Trident Juncture, amb la participació de més de 30.000 efectius (8.000 d'espanyols) de 30 països i que tindran lloc durant el mes d'octubre i fins al 6 de novembre. El propòsit és, com en altres ocasions, l'entrenament per fer la guerra a gran escala.

Des del final de la Guerra Freda les intervencions més conegudes de l'OTAN han estat els bombardejos sobre Iugoslàvia arran de la guerra de Kosovo (1999), les intervencions militars a l'Iraq i l'Afganistan (a partir de 2001) i la guerra a Líbia (2011). A aquestes s'afegeix la crisi d'Ucraïna de 2014, que provoca que l'OTAN recuperi la seva missió històrica d'oposició a Rússia. Per altra banda, a l'Estat espanyol, a les bases de Rota (Cadis) i Morón (Sevilla), els EUA han desplegat nous dispositius de guerra. A Rota, el temut escut antimíssils. A Morón, es situa l'AFRICOM (el comandament dels EUA a l'Àfrica) amb 2.400 marines dels EUA disposats a llençar atacs allà on convingui del Sahel o l'Àfrica subsahariana. Les bases de Rota i Morón serviran de punt de partida per les intervencions militars nord-americanes i faran de l'Estat espanyol un objectiu militar de primer ordre. A més, l'increment de militars nord-americans a Morón incompleix el punt 3 del referèndum de 1986 sobre la permanència de l'Estat espanyol a l'OTAN.

Mentre els nostres governs s'entrenen per fer la guerra, desenes de milers de persones refugiades fugen de les guerres de Síria, l'Iraq i l'Afganistan, entre d'altres, per a intentar arribar a Europa. Unes guerres que, recordem-ho, van ser alimentades o fins i tot iniciades pels EUA, els seus aliats europeus i també per Rússia. Les criminals accions d'aquests darrers estats han convertit avui Síria, Iraq i l'Afganistan en països ingovernables on impera el caos promogut des de l'exterior.

El cas de Síria és ben paradigmàtic. Uns (Rússia) ajuden el règim de Baixar al-Assad, altres (alguns països de l'OTAN i del golf Pèrsic) donen suport a alguns rebels, mentre que les xarxes de contraban de petroli, la passivitat de la comunitat internacional i el descontrol en el comerç internacional d'armes, entre altres factors, facilita l'extensió de la guerra. Sense que es duguin a terme les iniciatives polítiques per aturar-la, ja es comptabilitzen més de 250.000 víctimes mortals i la xifra de població refugiada es troba per sobre dels quatre milions. I ara, aquell caos que els governs han ajudat a crear es pretén resoldre amb una possible intervenció militar de major envergadura. El que cal és un desplegament de mesures diplomàtiques i polítiques que promoguin una solució negociada a la guerra i -tot i que ara sigui massa tard per a Síria- una sèrie de mesures de caràcter preventiu que vagin des de l'enfortiment de les polítiques de comerç i control d'armes, la defensa dels drets humans i la justícia global fins a la pressió econòmica i política sobre règims autoritaris. Aquestes mesures evitarien el sorgiment de noves Síries.

Per això cal sospitar que les actuals maniobres de l'OTAN puguin tenir com a objectiu, com ara i sempre, preparar-se per envair qualsevol país, potser Síria, amb les conseqüències catastròfiques que això pugui tenir, o una demostració de força davant Rússia o la Xina. Avui com ahir, cal cridar contra la guerra i contra l'OTAN. No podem oblidar que l'OTAN és el màxim representant del militarisme a nivell mundial, que s'atorga la funció de solucionar els conflictes mitjançant la guerra i que és el causant de l'augment de la despesa militar.

La solidaritat de la ciutadania i les iniciatives municipalistes són lloables però no poden substituir la responsabilitat i les obligacions que els Estats i les organitzacions internacionals tenen amb la legislació internacional relativa al dret a refugi i asil, i en especial l'espanyol, que és en l'actualitat un dels països amb la política d'asil més restrictiva de la UE. En aquest sentit, també s'ha posat de manifest el qüestionable i mediocre paper de la UE i dels països que la componen en la gestió política del dret a l'asil i el cinisme amb què els països de la UE estan discutint la política de quotes. A més a més, la Unió Europea, lluny de facilitar l'accés a la protecció internacional a persones refugiades que es troben en països d'origen i trànsit, ha centrat tots els seus esforços en impedir l'arribada d'aquestes persones a les fronteres europees prioritzant el seu reforç, el seu control, així com l'externalització de les mateixes per sobre dels drets humans i del dret d'asil. La FINALITAT és impedir com sigui la seva arribada deixant-los atrapades en països on les seves vides corren greu perill. En paral·lel cal també mobilitzar-se i reclamar una veritable política pública en favor de la pau, els drets humans i la cooperació al desenvolupament, polítiques que han estat greument afectades per les retallades pressupostàries i la manca de voluntat política del Govern català. En definitiva, per construir les bases d'un món més just i sense guerres cal exigir a Catalunya, Espanya i la UE l'enfortiment de les iniciatives de construcció de pau, de desarmament, de la resolució pacífica dels conflictes, de la defensa dels drets humans, el dret internacional humanitari i per donar acollida a totes aquelles persones que fugen de les guerres i de tota situació de violència i injustícia.

Barcelona, octubre de 2015

Plataforma Aturem la Guerra

Stop Mare Mortum

Lafede.cat - Organitzacions per a la Justícia Global